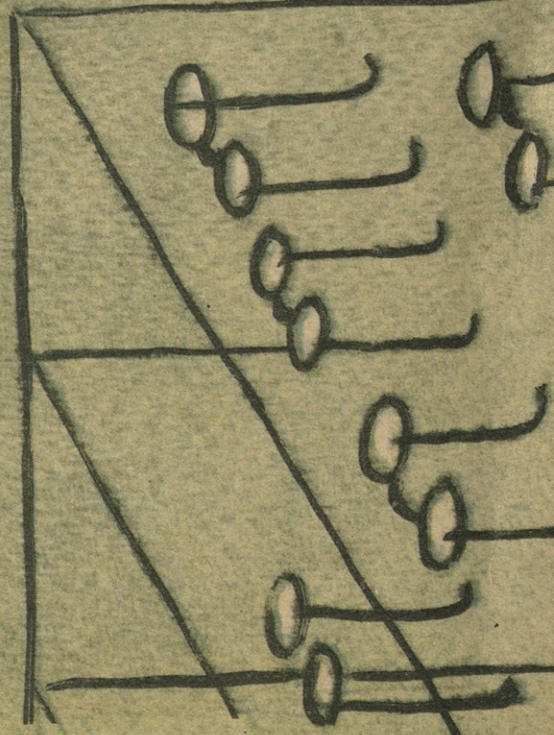
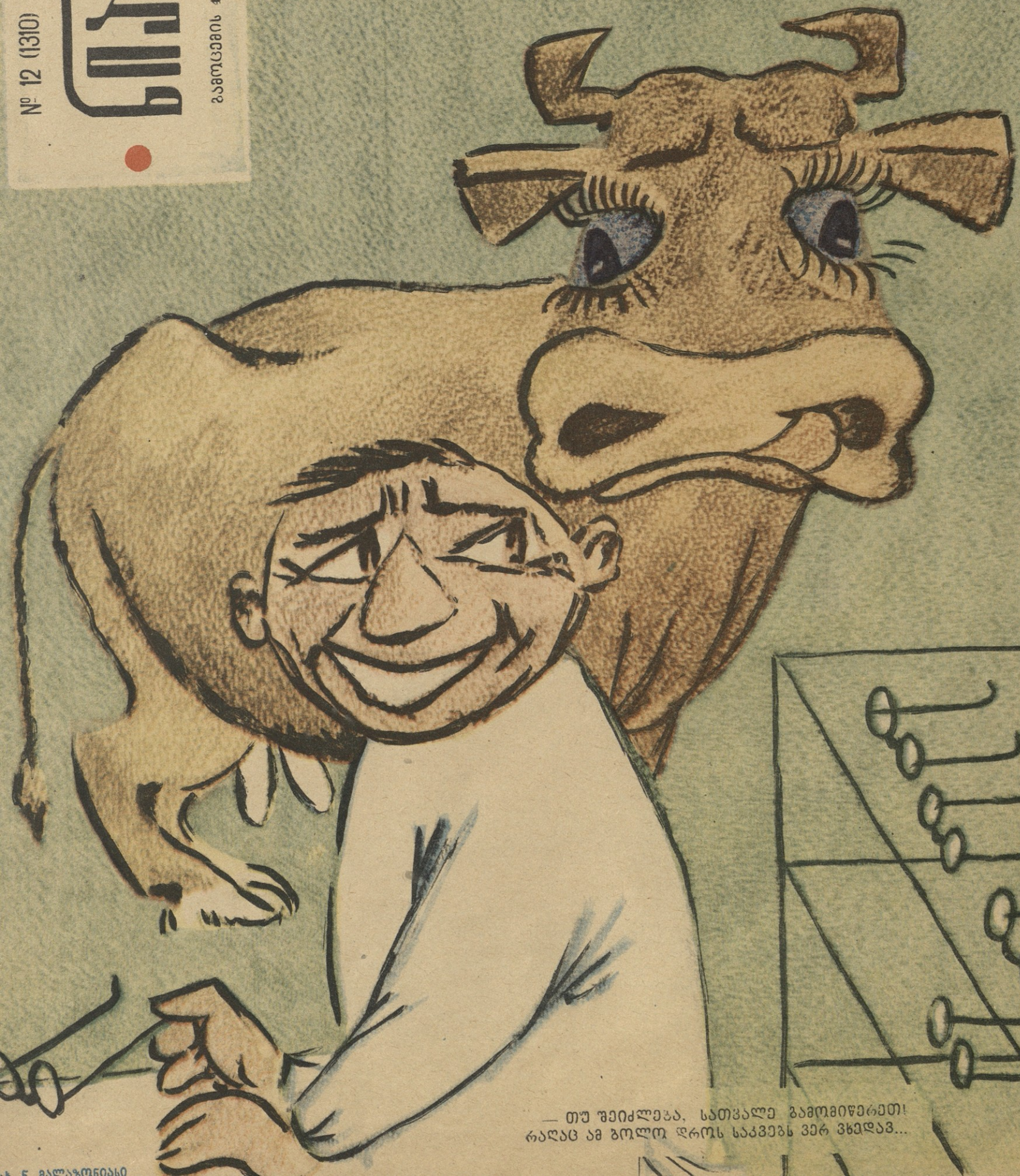

№ 12 (1310) ივნისი 1969

საქსი

გამოცემის 40-ე წელი ფასი 20 კპ.

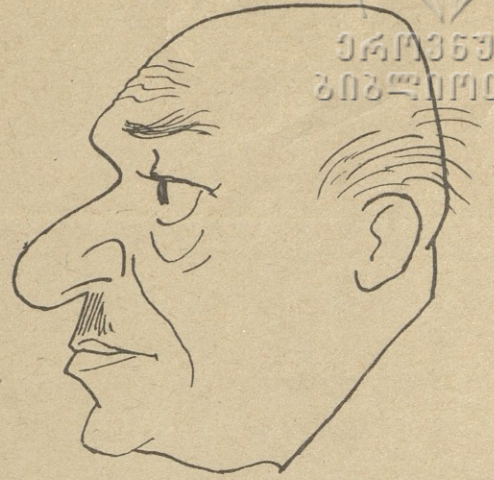
OPTIK

— თუ შეიძლება, სათვალე გამოიხეივით!
რაც ამ ბოლო დროს საგვებს ვერ ვხედავ...

სამართველოს სსრ დამსახურებულ მხატვარს — დავით ნაცვლიშვილს (დონი) — დაბადების 70 წელი შეუსრულდა. საქვეყნოდ ცნობილი კარიკატურისტი „ნიანგის“ დარსებიდან — 1928 წლიდან 1955 წლამდე უცვლელად მუშაობდა მხატვრის თანამდებობაზე და ერთგულად ემსახურებოდა ქართული კარიკატურის განვითარების საქმეს; იგი ბასრი სატირულ-იუმორისტული უაღმთო ასარება მრავალრიცხოვან მკითხველს...

მხტვარი მხატვარი ჩვენი უურნალის ხშირი და სასურველი სტუმარია და მისი ნახატი-ხუმრობები დღესაც ამწვენებენ „ნიანგის“ ფურცლებს.

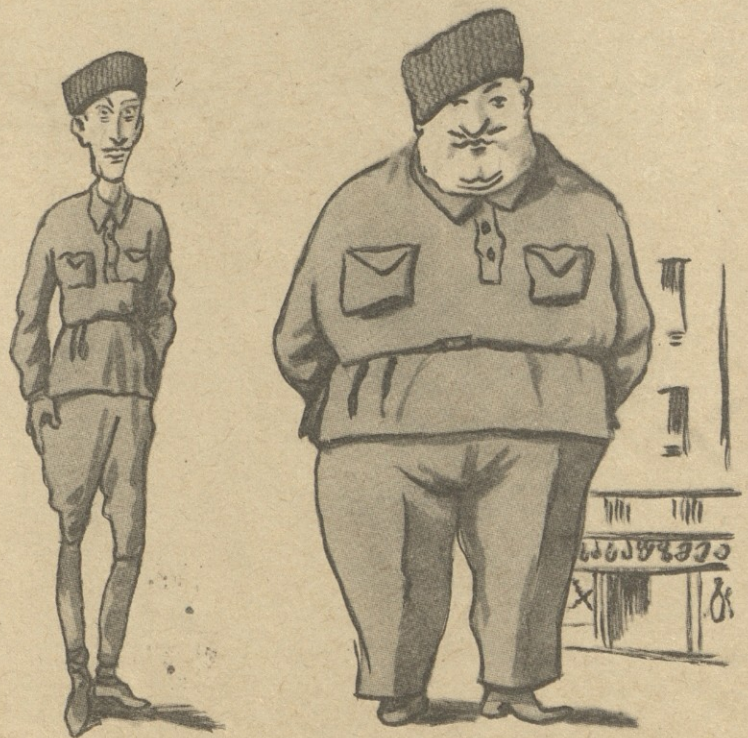
თბილისის საბინაო სამმართველოს გამთ არსებული მომღერალთა გუნდი ასრულებს სიმღერას — „ჩვენს ბინაში წვიმა მოდის...“

ალბათ, თვითონაც არ გახსოვს (და ეს არც გასაკვირია), — რომ დავით ნაცვლიშვილი ხარ, დონი კი — ფსევდონიმი. დონად დაგბადა დედამა და დონად გიცნობს დუნია; გაქვს მხიარული ფანქარი — ვერვისგან დასაწუნია! ღიმილის შოთი პურები აცხვე პუმორის თონითა და არასოდეს დახვიდე დაბლა „ნიანგის“ დონიდან! კვლავ იცინე და გვაცინე, ნახატი ნახატს მიაბი! ახლა ხუმრობის გარეშე გეხვევა...

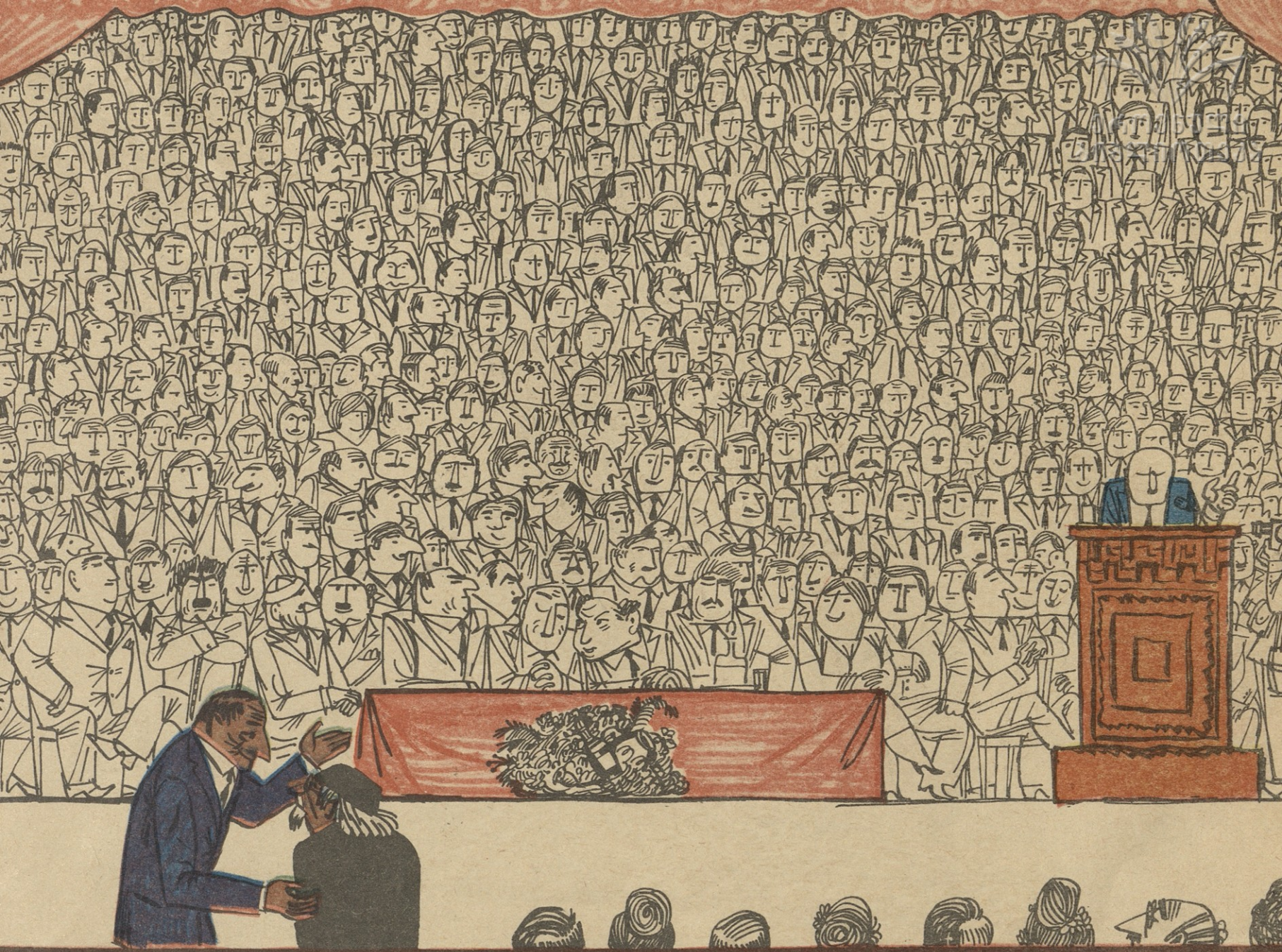
შენი ნიანგი

— კალიან ვიყოფაღეთ. ეს წარწერები რომ დროზე გააკვეთეთ, თორემ გადაიჩეხებოდა ვინმე!

იუბრაში, გახდა ტონა ჩვენი ბიჭი — ბრაში ტონა!

- გატონო პანტალიმონ, აქ რას აკეთებთ?
- იუგილეს მიხდიან!..
- მერე, პრეზიდენტში რატომ არ ზიხართ?
- აღბილი არ არის!

ნ. ჯ. ლოლუასი

პირუთვნელი აზრი

მოსახლეობის წაკითხვა მე მკონდა დაეღებო, სარგანზაციო საკითხებშიც ჩემს კისერზე გადაიარა. ახლა ზანტად მივყვები კიბეებს და გონებაში ვიფიქრებ მისალმების ტექსტს, რომელიც ნოველისტ კვერენჩილაძესთან შეხვედრისას უნდა წარმოვთქვა.

მერვე სართულზე ელექტრონის დილაკს თითი მოკრძალებით მივუჭირე და კარების გაღებამდე სუნთქვა შევიკარი.

— რომელი ხარ, შემოდი! — მომესმა ოთახიდან ჩახრჩინული ხმა. თამბაქოს კვამლით გავსებულ ოთახში მხარეთოზე წამოწოლილ კვერენჩილაძის ფეხებთან ამოვყავი თავი.

- პაპიროსი არა გაქვს?!
- არ ვეწვი.
- არც ბორჯომი?!
- არა.
- აბა, მაგ ჩანთაში რა ხრიგინებს?
- მაწვნის ბოთლებია.
- მომაწოდე, თუ ძმა ხარ, ერთი ბოთლი!

ცალთვალმობუქულმა ერთ მოყუდებზე გამოცალა და ტკბილად მომესალმა.

— აუჰ!.. ღმერთი გიშველის, არ მომნათლე?! მაინც რამდენი დავლიეთ წუხელ, კაცო!..

— პატივცემულო ლონგინოზ! ჩვენი საქარხნო კომიტეტი გთხოვთ, დაგვესწროთ მწერალ დელისპირელთან შეხვედრაზე, რომელიც გაიმართება ჩვენი ქარხნის კლუბში...

— მერე და, რა დაწერა, ბიჭო, ისეთი, რომ ბერავთ ცარიელი ტიკივით?! სტილი მაგას არ უვარგა და აზრი, ღვინოს ეგ არა სვამს და კონიაკს!

— რატომ, პატივცემულო? „მოღუნული მთვარე“, „ელამი გარსკვლავი“. „ქინიან ახოზე“ განა ეს მოთხრობები ცუდია?! გვაქვს რამდენიმე შენიშვნაც და ამას ჩემს მოხსენებაში გავეუბიარებ.

— ვაი ჩვენს მოსწრებას! ბანკეტი გექნებათ?!

— რა თქმა უნდა!

— კონიაკი იშოვნეთ, თუ ძმა ხარ, მომკლა მქავე ღვინის სმამ!..

— სამეარსკვლავიანი თუ შეიძლება?

— სამიანი სკოლაშია დამაკმაყოფილებელი. ხუთიანი სკობია. თუ იშოვნით, დამირეკეთ!

კრიტიკოს გამგებელს თავის ბაღში მივუსწარი, ხენდროს რომ მარგლავდა.

— დელისპირელის შემოქმედებას მე კარგად ვიცნობ. იგი, როგორც იტყვიან, ჩემს ხელშია გაზრდილი, ჩემს თვალწინ დავაყვაცდა, მაგრამ მის შემოქმედებაში ვერ ვხედავდი და ვერ ვხედავ ცხოვრებისეულ შორსმჭვრეტელობას, ინტელექტუალურ სიღრმეს, ზოგიერთი, მისი გმირი ისეთივე პარაზიტია, როგორც აი, ეს ფესვგაფარჩხული ოხერი! — კრიტიკოსმა მიწიდან ერთი ბლუჯა კლანჭა ბალახი ამოგლიჯა და ლობისკენ გადაისროლა.

— იქნებ სკომბდა, რუისპირელისთვის...

— ჩვენს საქარხნო კომიტეტს

დელისპირელისათვის უნდოდა...

— კარგი, კარგი!.. მხოლოდ ერთი პირობით: პირში მივახლი იმას, რასაც ვფიქრობ.

P. S. დელისპირელი ჩვენს კლუბში არ შემოსულა. — კვერენჩილაძემ და გამგებებელმა ხელში აყვანილი შემოიყვანეს.

დელისპირელის შემოქმედებაზე მოხსენება ვერ წავიკითხე — გამგებელისა და კვერენჩიხილაძის ორსაათიანი ქებას შემდეგ დრო აღარ დარჩა.

დელისპირელი ბანკეტს ვერ დაესწრო — კვერენჩილაძისა და გამგებელის გვერდისაგან ორი ნეკნი გაეგზარა და საავადმყოფოში წაიყვანეს.

ბანკეტმა გულთბილვითარე ბაში ჩაიიარა: თამადა კვერენჩილაძე იყო, მოადგილეთ — გამგებელი.

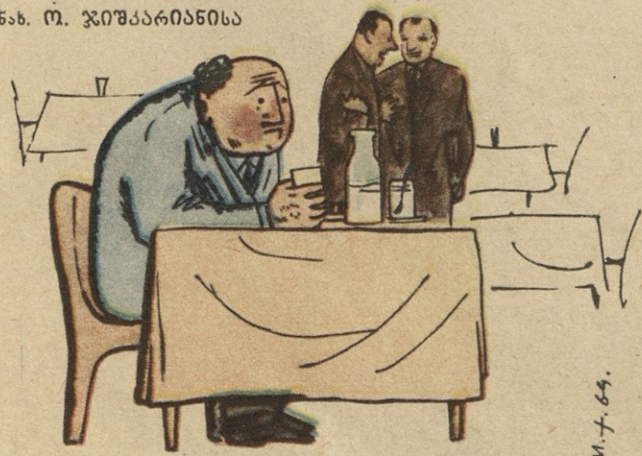
ვალერიან მამუკალაშვილი

— სად იშობნენ ჩემი წიგნები?
— სურდავი მომცეს, გატონო!

— კარგი საღმის მებტი არაფერი მიმი-
ცია და, არ ვიცი, რატომ ამითვალწუნა
შურსმბა?
— სწორედ მაგიტომ, კარგი საღმის მ-
ბტი არაფერი რომ არ მიმიცია!

— შეჰკაბა ქვეყანა და მერე გადაიყვანეს დი-
ტაზე?

ქველია ჩვენი სახლი, საუკუნეს გადაცილებული და ხვესმოდებული. მაგრამ ამ გარემოებამ არ შეუშალა არავის ხელი, რომ მის პირდაპირ, თითქმის მის თავზე აღმართულიყო რომელიღაც ავტორიტეტული ამხანაგობის საცხოვრებელი კორპუსი. ეს გულივერი ისეთი მაღალი იყო, ისეთი ღრმად ბულო, რომ ჩვენი ქონდარა მთელი დღე ჩრდილში რჩებოდა. მაგრამ ეს ჩრდილი იმდენად სახსენებელი არ იყო, რამდენადაც ჩვენს გულს მიყენებული ჩრდილი.

საქმე ის არის, რომ ბუნების ნათელი კანონით ყოველწლიურად მატულობდა მოზინდრეთა რიცხვი, ბინა კი „ბეზრუზმერნი“ არ გახლდათ. ამიტომ იყო, რომ ის თანდათან საერთო საცხოვრებელს ემსგავსებოდა. გაცვეთილი გვექონდა ყველა დაწესებულების კარი, გვისმენდნენ, გვპირდებოდნენ...

მაგრამ ერთ-ერთმა ჩვენგანმა მაინც მიიღწია მიზანს და, აი, როგორ: უნდა მოგახსენოთ, რომ დასაწყისში ჩვენთან ერთად ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, დაწერა მრავალი განცხადება, მაგრამ, თქვიც არ მომიკვდით! არც სილაბაზემ უშველა, არც ასაკმა და არც ბუღბუღის ხმამ. დიდხანს არწმუნებდა ხალხს, რომ მალე დიდ სცენაზე იმღერებს, რომ დიდი მომავალი აქვს, რომ სარდაფის სინოტივე ხმაშიც შეეპარა. ხმას ვინ ჩივა, მალე ფილტვებშიც შეეჭრება. უსმინეს, შედიოდნენ მდგომარეობაში და რადგან მართლაც აუტანელი მდგომარეობა ხვდებოდათ, უკანვე გამოდიოდნენ. თანაგრძობას კი ყველა უცხადებდა. ასე ხომ პანაშვილებზე ხდება.

დიდხანს იფიქრა, დიდხანს ეკამათა საკუთარ თავს — ეძიებდნენ და პპოვებდნენ! მალე გამოსავალიც მონახა. ქალის სიმარჯვე ხომ სასწაულებს ახდენს?

გინდათ გაიგოთ, რა გააკეთა?.. მოგახსენებთ, საიდუმლო როდია, ამ ხმამ მთელი ქალაქი მოიარა.

თუ მანამდე მალავდა, ფარავდა თავის ნიჭსა და შესაძლებლობებს, ახლა იმღერა საქვეყნოდ. გააღო დიდ შენობას შემყურე თავისი ერთადერთი ფანჯარა და გასაქანი მისცა ყველა გამებს. მღეროდა მთელის ძალით, მთელის მონდომებით, რამდენადაც ხელს უწყობდნენ ფილტვები და ხმის იოგები, ისე, რომ მისი სიმღერა საოცრად მოქმედებდა ნერვებზე.

ახალ მეზობლებს უმტყუნათ ნერვებმა და დაინტერესდნენ მომღერალი ქალის ბიოგრაფიით. ეს მოხდა პირველსავე ზაფხულს, როცა თბილისურმა სიცხემ აიძულა, გაეღოთ ყველა კარ-ფანჯარა, აემუშავებინათ ყველა სახის ვენტილატორი და შეექმნათ ორპირი ქარი.

მაგრამ როდემდე ემღერა? რამდენი ეყვირა? ასეთ ვითარებაში ფოლადის ყანყარატოც და ფილტვებიც ვერ გასძლებდნენ. დაიღალა, მოიქანცა, დაჰკარგა ყოფილი იერი და ეუზი და, რაც მთავარია, სერიოზულად დაუზიანდა ხმის იოგები. ახლა იმაზე ფიქრობდა, როგორ აეცილებინა თავიდან მოსალოდნელი საფრთხე. იფიქრა დიდხანს, თავდავიწყებით და კვლავ მონახა გამოსავალი. ქალის სიმარჯვე ხომ სასწაულებს ახდენს?..

სატრფოს დახმარებით (რომელიც ტელევიზიაში მუშაობდა ხმის გამფორმებლად) სიმღერა ჩააწერინა ფირზე, ფართოდ გააღო ფანჯარა და აამუშავა მაგნიტოფონი (!), თვითონ კი, ფარდებს უკან მიმაღული, გულისფანცქალით ელოდა ახალი გამოგონების შედეგს.

მაგნიტოფონის ხმაზე მყისვე გაიგო დიდი სახლის კარ-ფანჯრები. -ჯერ ძველებურად დასცინეს „გოეს ახალი სისულელე“, მაგრამ სულ მალე ღრმად ჩაფიქრდნენ. როგორ მოეცილებინათ თავიდან მაგნიტოფონის კიფლი, ასე რომ ღრღნიდა ტვინს?..

მიმართეს ხერხს: დარეკეს მილიციაში, დარეკეს ფსიქიატრიულში...

მაგრამ რადგან ქალიშვილი საესეებით ჯანმრთელი იყო და კონსერვატორიაც მას დადებითად ახასიათებდა, ვერც მილიციამ უშველათ, ვერც ფსიქიატრიულმა. იძულებულნი გახდნენ, გამოეგზავნათ ქალთან დელეგაცია. დელეგაციამ იხანხულა ქალიშვილი, შეისწავლა ჯერ მისი და მერე მაგნიტოფონის გაუთავებელი გამების მიზეზები და წავიდა. წავიდა და ხელმძღვანელობას მოახსენა საქმის შინაარსი. სანამ არკვევდნენ „საქმის შინაარსს“, მაგნიტოფონი განუწყვეტლივ გაჰქოდა.

მოიწვიეს კოლეგია, იმსჯელეს, იკამათეს დიდხანს და გადაწყვიტეს, სათანადო ორგანოების წინაშე აღეძრათ საკითხი მომღერალი ქალის საბინაო პირობების გაუმჯობესების შესახებ.

ერთ დღესაც (ო, ეს დღე წარუშლელი დარჩა ჩვენს მეხსიერებაში!) ქალიშვილმა ზურგზე აიკიდა თავისი მხსნელი მაგნიტოფონი და, წავიდა. მიუყრდა მაგნიტოფონი და დამშვიდდა მთელი არემარე.

ახალი სახლისა და იმ ქალიშვილის ბედი გულწრფელად ახარებდა ყველას.

საბა მანველიანი

იცი, შენ იცი!

პარეზი უეცრად გაიღო და ჩემთან თამაზი შემოვიდა. შეშფოთებულ სახეზე შევატყვე, რომ ყველაფერი წესრიგში არ ჰქონდა და მართლაც...

— შენ ხომ იცი, რეზო როგორი კაცია? ის ხელსაწყო რომ ვერ ვიშოვნო!..

ვერ გავიგე, ხელსაწყოზე იყო ლაპარაკი თუ რეზოზე, მაგრამ მან არ მაცალა ამის გარკვევა:

— ვერ გავიგია, ეს რა ხალხია: ყველა იბუტება, უბრალო რაღაცა რომ უთხრა...

მინდოდა მეკითხა, ვისზე იყო ასე გაბრაზებული და, საერთოდ, რას შეეხებოდა ეს საუბარი, მაგრამ იგი გაცხარებული განაგრძობდა:

— ჰო, ეგეც არაფერი! კაცო, ერთ რამეს გეტყვი: ამხანაგი მომივიდა სტუმრად ორი სიტყვა მეც მინდა უთხრა. გავიგონია? ეხ, ჩემო ძმაო, იმ წუთშივე სუფრას სიდედრი, ცოლი, სიმამრი, ბავშვები, მეზობლები მიუსხდებიან და ხმას არ ამოგაღებინებენ.

ამ საკითხზე ჩემი მოსაზრება მქონდა და რაღაცის ჩამატება ვცადე, მაგრამ საქმეში ხარ?

— თანაც ბავშვს ფეხი სტკივა, არ ვიცი, რა ვქნა!

პოლიკლინიკაში ნაცნობი ექიმი მყავდა, ვიფიქრე...

— ჰო, თანაც დღეს ფეხბურთია, ხომ იცი, ბილეთებზე რა ამბავია?

მინდოდა მეტყვა, რომ მე მაქვს ერთი ზედმეტი ბილეთი, მაგრამ ვინ გაცალა? იგი ისევე ტყვიასავით გავარდა ოთახიდან, როგორც შემოვარდა, გასვლისას კი დამიძახა:

— აბა, შენ იცი!..

აზრზე ვერ მოვედი, მე რა უნდა მცოდნოდა, ან რომელ ერთზე მეფიქრა?

ნახ. გ. ლომიძისა

ინგლისში კატატროფულად დაეცა გორჯანქა სტერლინგის ფასი.

— ისა დაჰარდა სტერლინგი, ჰონ, რომ აღებაც არ ღირს!

მთავარი რედაქტორის მოადგილე გიორგი ნიშნიანიძე

სარედაქციო კოლეგია:
ნ. ლუმბაძე (მთავარი რედაქტორი)
ზ. ბოლქვაძე (პ/მზ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალაშვილი,
ნ. შველიძე,
ო. ჭელიძე.

საბირისა და იუმორის უზრუნველ „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკის № 42.
თბილისი, სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალ «ნიანგი».
ბელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ ცკ-ის გამომცემ-ლოზა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

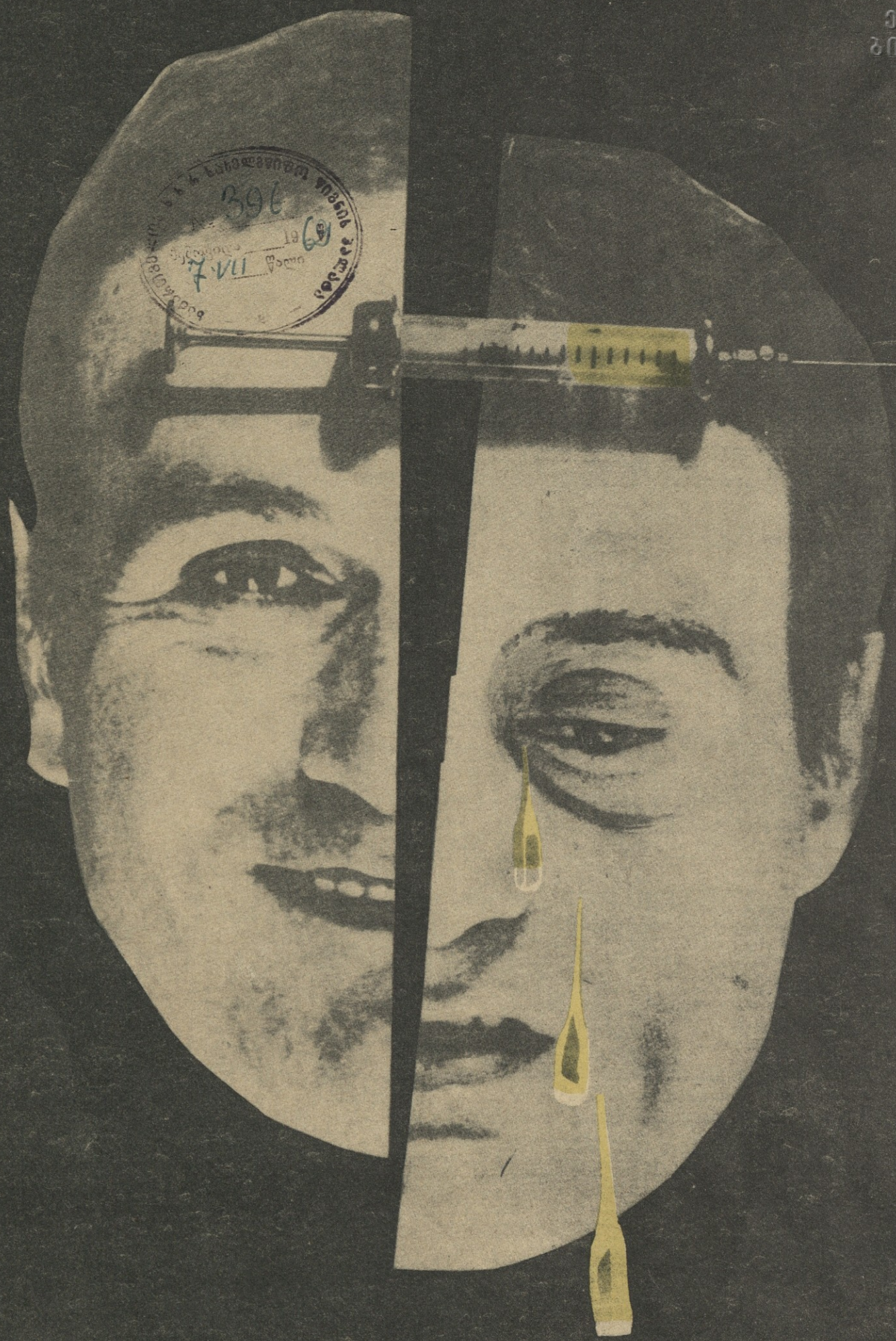
გადაცვა ასაწყობად 20/V-69 წ.
ხელმოწერილია დასაბამად 19/IV-69 წ.
ჭალაღის ზომა 70x108¹/₈.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
პირობითი ნაბეჭდი ფურცელი 1,4.
საბ. კვ ცკ-ის გამომცემ-ლოზის სტამბა,
თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ГИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14

შპკპ. № 1558.
შე 07252
ბირაჟი 112.000.

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

ტრაგედია უგვირგოლად

ნაკომანის გორჯოლოვიური პორტრეტი